

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1720200193
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1720200193.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a sudkýň JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobcu: Y.L. K., I. XX.X.XXXX, Z. XX, B. proti žalovaným: X/ B. Z., I. XX.X.XXXX, Z. B. XX, M. V., X/ B. Z., I. X.X.XXXX, Z. B. XX, M. V., za účasti intervenienta: FactoFin Plus spol. s r.o., IČO: 46 335 021, Šamorínska 10, Bratislava, zast. JUDr. Tomáš Balážik, Šamorínska 10, Bratislava o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok z 8. októbra 2020, č. k. 6C/5/2020-184, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1 a 2 sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Intervenientovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou súdu dňa 4.2.2020 domáhal voči žalovaným určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti stavby/rodinného domu stojaceho v meste M. V., B. XX, na B. Č. XX v katastrálnom území I., na pozemku umiestnenom v zastavanom území obce M. V. o výmere 268 m². (ďalej len „predmetná nehnuteľnosť“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovaným 1 a 2 nárok na náhradu trov konania nepriznal a intervenientovi priznal voči žalobcovi plnú náhradu trov konania.

2. Podaním doručeným súdu dňa 8.6.2020 vstúpila z vlastného podnetu do konania spoločnosť FactoFin Plus, spol. s r.o. ako intervenient na strane žalovaných a žiadal žalobu zamietnuť. V podaní uviedol, že má právny záujem na výsledku vykonštruovaného súdneho konania, nakoľko vlastníkom rodinného domu postaveného na pozemku s parc. č. XX vrátane pozemku, katastrálne územie I., T. M. V., okres Pezinok, zapísanej v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX, nie sú žalovaní a taktiež už vôbec nie žalobca, ale vlastníkom predmetného rodinného domu nezapísaného na liste vlastníctva č. XXX Katastrálneho úradu v Bratislava, Správa katastra B., T. M. V., katastrálne územie I.G.: rodinný dom nachádzajúci sa na parcele č. XX, je intervenient na základe privilegovaného nadobudnutia vlastníckeho práva v exekučnej dražbe, kde z Uznesenia Okresného súdu Pezinok č. k. 15Er/1679/2008-203 zo dňa 3.4.2013 (právoplatné dňa 6.5.2014), príslušný súd schválil príklep udelený poverenou súdnou exekútorkou k nehnuteľnostiam pozemok parc. č. 23, vrátane rodinného domu postaveného na pozemku s parc. č. XX, katastrálne Ú. I., T. M. V., okres Pezinok. Keďže intervenient vstúpil do konania z vlastného podnetu podaním doručeným súdu dňa 8.6.2020, v ktorom okrem všeobecných náležitostí

uviedol tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem na výsledku konania, jeho vstup do konania súd oznámil žalobcovi aj žalovaným, ktorí neprípustnosť jeho vstupu do konania nenamietli a preto súd o jeho prípustnosti nerozhodoval a spoločnosť FactoFin Plus, spol. s r.o. sa stala intervenientom dňom 8.6.2020, teda doručením podania o vstupe do konania.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že predmetná nehnuteľnosť bola vo vlastníctve žalovaných, súd však schválil príklep udelený dňa 25.2.2013 na dražbe k spornej nehnuteľnosti (Uznesením Okresného súdu Pezinok č. k. 15Er/1679/2018-203 zo dňa 3.4.2013 právoplatným dňa 6.5.2013) a vlastníkom spornej nehnuteľnosti sa v zmysle § 150 ods. 2 Exekučného poriadku stal týmto dňom vydražiteľ spoločnosť FactoFin Plus, spol. s r.o. (intervenient). Rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 9C/140/2014-62 zo dňa 15.3.2016 (potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/137/2018-117 zo dňa 5.11.2019), súd na návrh spoločnosti FactoFin Plus, spol. s r.o. (intervenient v tomto konaní) uložil žalovaným povinnosť vypratať predmetnú nehnuteľnosť. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 10C/315/2012-55 zo dňa 27.3.2013 (potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/477/2013-97 zo dňa 30.9.2015) súd zamietol žalobu Y. K. o vylúčenie veci (spornej nehnuteľnosti) z exekúcie. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 8C/1/2016-56 zo dňa 14.3.2018 (potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/180/2018 zo dňa 15.8.2018) súd zamietol žalobu žalobcu na obnovu konania o vylúčenie veci z exekúcie.

4. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a na § 150 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) uzavrel, že keďže vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti svedčí intervenientovi, žalovaní nemôžu byť v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti pasívne vecne legitimovaní a preto súd žalobu zamietol. Meritom veci sa súd v rozsudku nezaoberal, keďže nebola splnená požiadavka pasívnej vecnej legitimácie. Napriek skutočnosti, že žalovaní uznali nárok uplatnený žalobcom, súd nemohol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku kvôli nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaných. Žalobca napokon ani návrh na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku nepodal, čo je jedna z podmienok rozhodnutia podľa § 282 CSP. Pre úplnosť dodal, že v konaní tiež absentuje naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, keďže rozhodnutím vo veci by sa neodstránila spornosť práva a neistota v právnom vzťahu týkajúcom sa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, keď vyhovenie žalobe by znamenalo vyvolanie ďalšieho súdneho sporu medzi žalobcom a intervenientom, ktorí obaja deklarujú vlastnícke právo k nehnuteľnosti, teda by nebola definitívne vyriešená otázka vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaní a intervenient boli vo veci úspešní, preto im patrí náhrada trov konania v plnom rozsahu, ktorú súd intervenientovi priznal, keďže mu vznikli trovy právneho zastúpenia a žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže im žiadne trovy konania nevznikli. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie považuje za chybné, nezákonné a nespravodlivé. Nerozumel ako súd dospel k „poznatku“, že žalovaní manželia Z. nemajú procesnú pasívnu legitimáciu (bod 25 a 32 odôvodnenia rozsudku). Pri podaní žaloby sa opieral o LV č. XXX. Upriamil pozornosť na to, že podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam sú údaje katastra hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Poukázal na to, že Firma FactoFin Plus, spol. s r.o., IČO: 46335021, so sídlom: 821 06 Bratislava, Šamorínska 10 žiadnym právne relevantným dokladom vlastníctva nedisponuje. Namietal ako mohol tzv. intervenient = firma FactoFin Plus, spol. s r.o., IČO: 46335021, so sídlom: 821 06 Bratislava, Šamorínska 10 potom vystupovať pri „ničom pri procesne neexistujúcich manželoch Z.“ Mal za to, že Okresný súd sa argumentačne sám stranguloval pri „vyhodnotení“ procesnej prítomnosti tzv. intervenienta. Položil otázku, ako mohol súd ignorovať, že žalovaní manželia Z. sa jasne, jednoznačne vyjadrili, že uznávajú jeho žalobný nárok. Súd predsa nesmel nechať intervenienta na súde vystupovať ako procesnú stranu sui generis. Zdôraznil, že riešeniu kauzy nepomáha súdom vymyslená diskusia o súhlase manželov Z., aby na ich strane vystupovala firma FactoFin Plus ako intervenient. Ak by manželia Z. nemali pasívnu procesnú legitimáciu, intervencia by bola nemožná. Považoval za smerodajné, že manželia Z. sa listom z 11.6.2020 dostatočne jasne vyjadrili, že vítajú vôľu firmy FactoFin Plus podporovať ich pri doriešení aféry v tom zmysle, že inkriminovaná nehnuteľnosť patrí do majetku žalobcu. Akcentoval, že ustanovenia Civilného sporového

poriadku o nutnom súhlase procesnej strany s prostriedkami procesného útoku alebo obrany vylučujú, aby sa intervenient po ich boku pričil ich vôli. Tvrdil, že prvoinštančný súd vedome a cielene negoval svoju povinnosť procesne postupovať v intenciách § 282 a nasl. Civilného sporového poriadku. Odchýlenie sa od záväzného právneho názoru najvyššej slovenskej justičnej inštitúcie (uznesenie NS SR č. 3 Cdo 437/2013 zo dňa 19. novembra 2015) predstavuje hrubú, netolerovateľnú nezákonnosť. Žalobca žiadal s prihliadnutím na uznávací prejav žalovaných 1 a 2 napadnutý rozsudok zmeniť a rozhodnúť rozsudkom pre uznanie.

6. Žalovaní 1 a 2 žiadali napadnutý rozsudok súdu prvej inštitúcie zmeniť a rozhodnúť rozsudkom pre uznanie.

7. Intervenient využil právo vyjadriť sa k odvolaniu žalobcu a stotožňujúc sa s argumentáciou súdu prvej inštitúcie žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať mu plnú náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že v danej veci žalovaní neboli procesne na strane žalobcu, kde žaloba žalobcu bola zamietnutá, nakoľko v danej veci nebol preukázaný naliehavý právny záujem žalobcu. Z uvedeného dôvodu nie je právny dôvod, aby sa intervenient vyjadroval k odvolaniu procesnej strany, ktorá nie je oprávnenou stranou podať vo veci samej odvolanie. Dodal však, že aj z vyjadrení žalovaných je zjavné, že išlo o špekulatívnu žalobu žalobcu dohodnutú so žalovanými takže toto konanie nie je sporom, konanie nemá žalovaného. Súdne konania sú kontradiktórnymi konaniami a je nemožné, aby strana žalovaných stála na strane žalobcu. Tým aj príslušný súd správne odôvodnil rozsudok v bode 25 a 32 Rozsudku. K odvolaniu žalobcu intervenient zdôraznil, že samotné odvolanie žalobcu smeruje len proti odôvodneniu rozhodnutia, keďže z jeho obsahu totiž nie je zrejmé, proti ktorému výroku súdu sa žalobca odvoláva a že žalobca si len kladie otázky, na ktoré sa snaží sám odpovedať. Takéto odvolanie je podľa neho v rozpore s § 358 CSP ako aj v rozpore s § 365 CSP, kde samotné odvolanie žalobcu nespĺňa obligatórne náležitosti odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP. Taktiež žalobca neuvádza nič iné, ako uvádzal vo svojej žalobe a taktiež ani v odvolacom konaní žalobca nepreukázal žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli preukázať jeho domnelé vlastníctvo alebo oprávnený naliehavý záujem na určení vlastníctva v prospech žalobcu. Podľa názoru intervenienta súd jasne a dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie aj s poukázaním na rozhodnutia súdov k vlastníctvu nehnuteľností, kde je preukázané, že vlastníkom nehnuteľností je intervenient. Ak žalobca tvrdí, že žalovaní B. Z. F. B. Z. uznali žalobný nárok žalobcu, tak potom je tu otázka, prečo sám žalobca podával žalobu na Petra Z. F. B. Z. a prečo títo, ak im patrí vlastníctvo, ho nepreviedli na žalobcu? Prečo žalobca po takomto prejave nechal žalobu a návrh žaloby späť a dnes podáva odvolanie? Odpoveď je jednoduchá: žalovaní a žalobca (bratanci) sa dohodli na špekulatívnej žalobe, ktorou chcú obísť zákonné práva Intervenienta; právo vlastníť majetok čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a § 123 ObčZ, ktorý intervenient nadobudol v dražbe privilegovaným spôsobom a riadne zaň zaplatil. Právo vlastníctva Intervenienta k uvedeným nehnuteľnostiam vyplýva z Uznesenia Okresného súdu Pezinok č. 15Er/1679/2008-203, EX 1644/2001 zo dňa 3.4.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 6.5.2013, čo potvrdzujú aj nasledovné rozhodnutia súdov tak, ako sa uvádza aj v napadnutom rozhodnutí. Z vyššie uvedeného podľa intervenienta vyplýva, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že je vlastníkom uvedených nehnuteľností a žaloba sama a osebe podaná žalobcom nespĺňa kritériá naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

9. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštitúcie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), pričom v napadnutom rozhodnutí sa dostatočne vysporiadal s vystanuvšími otázkami splnenia procesných podmienok konania s prihliadnutím na všetky podstatné vyjadrenia strán prednesených v konaní na súde prvej inštitúcie (§ 387 ods. 2, 3 CSP). Na základe prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštitúcie dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neodôvodňujú zrušenie, či zmenu napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu. Rozhodnutie súdu prvej inštitúcie vo výroku o zamietnutí žaloby i vo výroku o náhrade trov konania je vecne správne.

10. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštitúcie a v záujme dôsledného vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

11. Najpodstatnejšou odvolacou námietkou žalobcu ako odvolateľa bola skutočnosť, že súd prvej inštancie dospel k prekvapivému záveru, že žalovaní nemajú procesnú pasívnu legitimitáciu.

12. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitimitácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimitácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimitácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004)

13. Skúmanie vecnej legitimitácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu, a to aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta, pričom zistenie nedostatku vecnej legitimitácie má za následok zamietnutie žaloby. V danom prípade bolo v zmysle uvedeného povinnosťou žalobcu preukázať, že žalovaní sú účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, pričom aj v odvolaní namieta, že intervenient žiadnym právne relevantným dokladom vlastníctva nedisponuje. Poukazujúc na ust. § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, podľa ktorého sú údaje katastra hodnoverné, ak sa nepreukáže opak, sa snažil nedôvodne namietať splnenie podmienky pasívnej vecnej legitimitácie žalovaných.

14. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že v prejednávanej veci bol uznesením Okresného súdu Pezinok č. k. 15Er/1679/2018-203 zo dňa 3.4.2013 právoplatným dňa 6.5.2013 súd schválil príklep udelený poverenou súdnou exekútkou Mgr. Katarínou Szabóovou na dražbe nehnuteľností dňa 25.2.2013 k nehnuteľnostiam pozemok parc. č. XX, vrátane rodinného domu postaveného na pozemku s parc. č. XX, katastrálne územie I., T. M. V., okres Pezinok.

15. Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) po udelení príklepu môže sa vydražiteľ ujať držby vydraženej veci; o tom je povinný upovedomiť exekútora.

16. Podľa § 150 ods. 2 EP, ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schválil, stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

17. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v prípade núteného výkonu rozhodnutia (exekučného titulu) predajom nehnuteľností (§ 63 ods. 1 písm. e) EP a § 134 a nasl. EP) vlastnícke právo k predávanej nehnuteľnosti nadobúda vydražiteľ na základe zloženej právnej skutočnosti, ktorou je udelenie príklepu na dražbe (v tomto prípade dňa 25.2.2013) a následné schválenie príklepu exekučným súdom. Právnym dôvodom nadobudnutia vlastníckeho práva vydražiteľom je rozhodnutie štátneho orgánu, čiže exekučného súdu (§ 132 ods. 1 OZ). Právoplatné uznesenie exekučného súdu o schválení príklepu má konštitutívne účinky, ktoré však pôsobia spätne (ex tunc), čo znamená, že vlastnícke právo prechádza na vydražiteľa ku dňu udelenia príklepu. Nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom je odvodené (derivatívne) od vlastníckeho práva povinného (nie je originárnym). Ide o prechod (nie prevod) vlastníckeho práva. Listinou preukazujúcou nadobudnutie vlastníckeho práva je uznesenie exekučného súdu o schválení príklepu. Na základe tejto listiny, v spojení so zápisnicou o udelení príklepu (§ 148 ods. 2 EP), vykoná príslušný okresný úrad, katastrálny odbor, záznam vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech vydražiteľa. Z ustanovenia § 150 ods. 2 zároveň vyplýva, že vydražiteľ musí najskôr zaplatiť najvyššie podanie, a až následne môže exekučný súd rozhodnúť o schválení príklepu. Vydražiteľ sa môže ujať držby nehnuteľnosti už po udelení príklepu súdnym exekútorom (§ 146 EP), hoci exekučný súd ešte o schválení príklepu nerozhodol. Dňom udelenia príklepu stráca povinný právo vec

držať. Ak povinný napriek tomu nehnuteľnosť užíva, nie je v právomoci súdneho exekútora sprístupniť nehnuteľnosť vydražiteľovi a povinného z nehnuteľnosti vypratať. Vydražiteľovi nezostáva iné, ako podať žalobu na vypratanie nehnuteľnosti a až po získaní právoplatného rozsudku podať samostatný návrh na exekučné vypratanie nehnuteľnosti tak, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

18. Z uvedeného potom vyplýva, že ak v danom prípade nadobudlo uznesenie exekučného súdu č. k. 15Er/1679/2018-203 zo dňa 3.4.2013 o schválení príklepu právoplatnosť dňa 6.5.2013, vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti prešlo na vydražiteľa (intervenienta) dňom udelenia príklepu exekútorom na dražbe, t. j. 25.2.2013. Tak ako je uvedené v predchádzajúcom odseku, táto právna skutočnosť by vyplývala aj z aktuálneho výpisu z katastra nehnuteľností k predmetnej nehnuteľnosti, čo však nebolo predmetom dokazovania. Je teda zrejmé, že námietka žalobcu poukazujúca na dikciu ust. § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, podľa ktorého sú údaje katastra hodnoverné, ak sa nepreukáže opak, neobstojí. Okrem toho uvedený záver potvrdzujú aj ďalšie rozhodnutia v tejto veci, najmä rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/137/2018-117 zo dňa 5.11.2019 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 9C/140/2014-62 zo dňa 15.3.2016 o vypratanie nehnuteľnosti), ktorý v odseku 26 odôvodnenia konštatuje okrem iného: „Treba si uvedomiť, že žalobca ako vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, sa stal vlastníkom vydražených nehnuteľností ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie - B. Z., ktorý bol v okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností, spolu s jeho manželkou, ako vlastník.“

19. Z dikcie § 185 ods. 2 pred bodkočiarkou C.s.p. vyplýva, že konajúci súd aj bez návrhu vykoná dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou. V prejednávanej veci mal súd z verejne dostupného registra - katastra nehnuteľností (LV založené na čl. 38 a nasl. spisu) preukázané, že na nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu je vedená exekúcia. Konkrétne bol vydaný exekučný príkaz predajom nehnuteľnosti. Za tejto situácie bol súd oprávnený aj bez návrhu vykonať dokazovanie zabezpečením ďalších dôkazov ako napr. rozhodnutí zo súdnych resp. exekučných konaní. V danom prípade tieto skutočnosti mal preukázané z dokladov ktoré založil intervenient a bolo by v rozpore s procesnou ekonómiou, aby tieto dôkazy vykonával opätovne sám ex offo. Aj keď odvolací súd musí prisvedčiť námietke odvolateľa, že sú prvej inštancie nemal prihliadať na vyjadrenia intervenienta s odkazom na § 85 C.s.p., s ohľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, k týmto záverom by dospel po vykonaní dokazovania oboznámením sa s relevantným listom vlastníctva aj sám a v dôsledku toho námietka odvolateľa týkajúca sa porušenia práva na spravodlivý proces nie je dôvodná. Vzhľadom na to, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne a na výsledku z sporu by sa nič nezmenilo.

20. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd ďalšími námietkami žalobcu nezaoberal. Keďže odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku (vrátane dôvodov, pre ktoré nerozhodol rozsudkom pre uznanie podľa § 282 CSP) a odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné, resp. neopodstatnené, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a rozhodol, že plne úspešnej strane žalovanej (vrátane intervenienta vystupujúceho na strane žalovanej) by voči neúspešnému žalobcovi patrila plná náhrada trov odvolacieho konania, ktorého nárok však priznal len intervenientovi, keďže žalovaným 1/ a 2/ žiadne nevznikli. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).